

Roderick Gordon & Brian Williams

Volný pád
u
PODZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Voľný pád v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Podzemie – Stratený svet v Podzemí
Podzemie – Hlbšie v Podzemí
Podzemie – Súboj v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Voľný pád v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

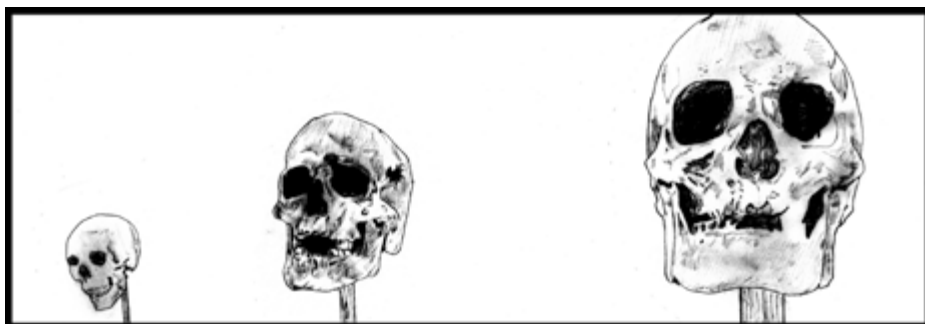
Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Volný pád
^v
PODZEMÍ

Volný pád
PODZEMÍ

Roderick Gordon a Brian Williams

Aby si sa stal tým, čím nie si,
musíš prejsť tadiaľ, kde nie si,
a vieš len to, čo nevieš,
a nevlastníš to, čo vlastníš,
a nie si tam, kde si.

úryvok z básne East Coker z knihy Štyri kvartetá od T. S. Eliota

Len tadiaľto prechádzame, kým nedosiahneme ďalšie štádium.
Lenže kam? To všetko je už zariadené.
Len tadiaľto prechádzame, no musíme sa odpútať.
Máme pokračovať, alebo zostať v bezpečí?

úryvok zo skladby Z bezpečia – kam...? od skupiny Joy Division

PRVÁ ČASŤ

Bližšie, ďalej

Kapitola I

Hm,“ ticho si zamrmlal popod nos Chester Rawls. V ústach mal tak „Hsucho, že chvíľu trvalo, kým naozaj prehovoril. „Hm, mama, nechaj ma,“ povedal napokon, ale nie zlostne.

Niečo ho štekľilo na členku, ako to robievala jeho mama, keď nereagoval na budík a nevyhrabal sa z postele. Vedel, že mama mu nedá pokoj, kým neodhodí paplón a nezačne sa chystať do školy.

„Mami, ešte päť minút,“ zatiahol s očami stále zavretými.

Ležalo sa mu tak pohodlne, že si vychutnával každú sekundu. Často sa tváril, že nepočul budík, lebo vedel, že mama ho napokon vždy príde vytiahnuť z postele.

Mal rád chvíle, keď otvoril oči a ona sedela na konci postele. Mal rád jej svieži úsmev, jasný ako ranné slnko. Mala ho na tvári každúčké ráno, bez ohľadu na to, koľko bolo hodín. „Som raňajší typ,“ vyhlasovala veselo, „ale s tvojím ufrflaným otcom je rozumná reč až po niekoľkých šáľkach kávy.“ Potom otca napodobnila – vystrúhala hrozivú grimasu, vysunula plec a zavrčala ako ranený medveď. Chester vždy urobil to isté a spolu sa zasmiali.

Chester sa aj teraz usmial, ale potom ho omráčil akýsi pach. Zmraštil čelo.

„Mama, čo to je? To smrdí hnusne!“ zaúpel. Nevedel si ten zápach vysvetliť. Obraz mamy zmizol, akoby niekto vypol televízor. Znepokoje-ne otvoril oči.

Tma.

„Čo je?“ zamrmlal. Áno, tma, nepreniknuteľná a celistvá. Kútikom

oka zachytil slabý ligot. *Prečo je tu taká tma?* spýtal sa sám seba. Hoci nič nenasvedčovalo, že leží vo svojej izbe, jeho myseľ ho chvíľu presviedčala, že sa zobúdzia naozaj tam. *To svetlo prichádza určite z okna a ten zápach... pripáľilo sa hádam niečo dole na sporáku? Čo sa deje?*

Lenže ten zápach bol ohromujúci – sírový smrad, ale ešte čosi... kyslá aróma rozkladu. Tá kombinácia Chesterovi naplnila nozdry a naplo ho. Pokúsil sa nadvihnúť hlavu a poobzerať sa. No nemohol, lebo hlavu mu niečo držalo, a ruky aj nohy takisto. Akoby sa celý v čomsi zasekol. Najprv mu zišlo na um, že ochrnul. Neskríkol, ale niekoľkokrát sa prudko nadýchol, aby utíšil hrôzu. Opakoval si, že nestratil cit, takže ochrnutý pravdepodobne nebude. Povzbudilo ho, keď pohlol prstami na rukách a na nohách, hoci len slabo. No stále trčal v čomsi pevnom a nepoddajnom.

Znovu pocítil šteklenie na členku, akoby tam stále bola mama, a v hlave mu opäť blikol jej matný obraz.

„Mama?“ ozval sa neisto.

Šteklenie prestalo a začul tichý trúchlivý zvuk. Neznal veľmi ľudsky.

„Kto je? Kto je tam?“ oslovil tmu.

Potom sa ozvalo čosi iné – zamraučanie.

„Bartleby? Si to ty, Bartleby?“

Zaplavili ho spomienky na to, čo sa stalo pri Prieduchu. S hrôzou si spomenul, ako jeho, Willa, Cala a Elliottovú obkolesili limitátori. Za sebou mali len obrovskú dieru nazývanú Prieduch. „Preboha,“ hlesol. Čakala ich takmer istá smrť v rukách styxských vojakov. Bolo to ako scéna zo zlého sna, z nočnej mory, čo nezmizne ani po prebudení. A všetko pôsobilo tak živo, akoby sa to odohralo len pred niekoľkými minútami.

Potom prišli ďalšie spomienky.

„Bože!“ zašepkal a spomenul si na okamih, keď Rebecca, styxské dievča, špiónka vo Willovej rodine, prezradila, že od začiatku mala ešte aj dvojča. Celkom rovnaké. Spomenul si, ako nemilosrdne sa tie dvojčatá Willovi vysmievali, s akou krutou radosťou prezrádzali styxské plány na vyhladenie Pozemšťanov pomocou smrtiaceho vírusu Domínium. Dvojčatá Willovi opakovali, aby sa vzdal. A potom sa zjavil Cal, Willov brat, a plakal, že chce ísť domov.

Vzápätí chlapca skosil dážď guliek.

Cal zomrel.

Chestera striaslo, ale nútil sa spomínať. Vrátila sa mu predstava jeho priateľa Willa – ako k sebe vystierali ruky, ako Elliottová kričala a všetkých ich spájal jeden povraz. Chester vedel, že vtedy mali ešte stále nádej. No prečo? Prečo ešte mali nádej? Na toto sa nemohol rozpamätať. Ocitli sa v zúfalej situácii bez možnosti úniku. Chester si teraz s vypätím síl usporiadal myšlienky.

Áno! To je ono! Elliottová sa ich pokúšala dostať do Prieduchu. Ešte mali čas. Chystali sa uniknúť.

No všetko sa pokazilo. Pošúchal si oči, akoby mu sietnice ešte stále horeli od zábleskov a bielej žiary výbuchov, čo sa zjavili, keď do nich limitátori začali páliť. Znovu prežil pocit, že sa pod ním láme zem, a potom sa zjavila ďalšia spomienka – Will letel vzduchom tesne nad jeho hlavou a nad okrajom Prieduchu.

Chester si spomenul, ako spolu s Elliottovou v panike bojovali proti Willovej a Calovej váhe, lebo telá chlapcov ich sťahovali dole. Lenže márne – boli zviazaní a o chvíľu sa už všetci štyria rútili do tmy v Prieduchu.

Spomenul si na nápor vzduchu, ktorý mu vyrazil dych, aj na záblesky červeného svetla a neuveriteľne intenzívnu horúčavu. Lenže teraz...

... teraz by mal predsa byť mŕtvy, nie?

Tak čo to teda je? Kde, dofrasa, trčím?

Bartleby znovu zamraučal a Chester pocítil na tvári kocúrov teplý dych.

„Bartleby, si to ty, však?“ spýtal sa opatrne.

Obrovskú hlavu zvieráťa od neho delilo len zopár centimetrov. Samozrejme, musí to byť Bartleby. Chester zabudol, že kocúr spadol s nimi. Preto je tu.

Na líci pocítil drsný vlhký jazyk.

„Prestaň!“ skríkol. „Zmizni!“

Bartleby ho však lízal o to energickejšie. Očividne sa potešil, že Chester sa preberá. „Zlez zo mňa, ty sprostý kocúrisko!“ zvriskol Chester. Hnevala ho nielen Bartlebyho neposlušnosť, ale aj to, že kocúr mal jazyk drsný ako šmirgeľ a jeho prejavy lásky poriadne boleli. Chester sa znovu pokúsil vyslobodiť – mykal sa a kričal z plných pľúc.

Kocúra však krik neodradil a Chesterovi nezostalo iné, len čo najzúrivejšie syčať „Heš!“ a pľuť. Napokon Bartleby cúvol.

Potom sa zase všade rozhostilo ticho a tma.

Volal na Elliottovú a Willa, hoci nevedel, či pád prežili. V žalúdku ho ťažil strašný pocit, že možno zostal nažive sám – samozrejme, okrem kocúra. A to sa mu zdalo azda ešte horšie – predstava, že je tu sám s obrovskou slintajúcou vyžlou.

Do hlavy ho ako kriketová loptička zasiahla myšlienka: *Pristál som azda na dne Prieduchu?* Spomenul si, čo im rozprávala Elliottová – otvor je široký vyše kilometra a navyše taký hlboký, že sa vraj z neho vyšplhal iba jeden človek. Striaslo ho, nakoľko mu to dovolila neviditeľná masa, čo ho zvierala. Ocitol sa v najhoršej nočnej more.

Je pochovaný zaživa!

Ležal v akomsi priliehavom plytkom hrobe, zaseknutý v útrobach Zeme. Ako sa má dostať z Prieduchu a naspäť na povrch zeme? Ocitol sa ešte hlbšie ako v Hlbinách – a už tie mu pripadali dosť hrozné. Nádej, že sa vráti k rodičom a usporiadanému životu bez škaredých prevrpení, sa od neho mľňovými krokmi vzdälovala.

„Chcem ísť domov. Prosím!“ zamrmlal. Oblial ho studený pot klaustrofóbie a hrôzy z budúcnosti.

Tichý hlas v hlave mu však poradil, aby sa strachu nepoddával. Prestal mrmlať. Vedel, že sa musí vyslobodiť z hmoty, čo ho sputnávala ako rýchlo tuhnúci betón, a nájsť ostatných. Možno potrebujú pomoc.

Striedavo napínal a uvoľňoval telo a po desiatich minútach si čiastočne vyslobodil hlavu a pohol plecóm. Keď si uvoľnil aj svaly rúk, ozval sa nechutný mľaskavý zvuk. Chester si vytiahol ruku z lepkavého materiálu, čo pripomínal špongiu.

„Hurá!“ zvolal. S námahou sa dotkol tváre a hrudníka. Nahmatal popruhy na ruksaku a uvoľnil pracky, lebo mal dojem, že sa tak ľahšie vyslobodí. Potom sa sústredil na uvoľňovanie ostatných častí tela a od toľkého mykania sa až rozhorúčil. Akoby sa hrabal z hrobu v zemi. Zrejme to však nebolo márne.

Kilometre a kilometre nad Chesterom nazeral do zívajúcej diery Prieduchu starý styx. Mrholilo a v diaľke brechali psy.

Muž mal na tvári hlboké vrásky a vo vlasoch šediny, no nedalo sa povedať, že by bol vetchý. Vysoké štíhle telo v dlhom koženom kabáte,

zapnutom až po krk, mal hybké a napnuté ako tetiva. V lúčoch svetla sa mu oči ligotali ako zrnká vylešteného jantáru a vyžarovala z neho moc, ktorá akoby odháňala dorážajúcu tmu.

Styx kývol rukou a prišiel k nemu ďalší muž. Zastali plece pri pleci na okraji priepasti. Druhý muž sa na starca až zlovestne podobal, hoci tvár mal hladkú a vlasy celkom čierne a tak pevne začesané dozadu, že sa dali ľahko pomýliť s čiapkou.

Títo muži, členovia tajnej rasy styxov, vyšetřovali nehodu, pri ktorej starý styx prišiel o vnučky. O dvojčičky, ktoré pred chvíľou preleteli cez okraj priepasti.

Vedel, že už zrejme nežijú, ale na jeho tvári nebolo ani stopy po smútku či zúfalstve. Neúnavne vykrikoval úsečné rozkazy.

Limitátori ho poslúchali, len sa tak rojili okolo Prieduchu. Nečudo: boli to vojaci, špeciálny oddiel vycvičený v Hlbinách a určený na tajné operácie na Povrchu. Mali na sebe sivohnedé maskáče – ťažké bundy a hrubé nohavice –, hoci v tej hlúbke väčšinou panovali vysoké teploty. Podlhovasté tváre mali nehybné a sústredené a niektorí cez zamieravače pušiek hľadali do Prieduchu a spúšťali tam na lanách svetelné gule. Bolo nepravdepodobné, že by sa dvojčatám podarilo niekde v blízkosti zachytiť stien, ale starý styx to musel preveriť.

„Nič?“ vyštekol v styxskom jazyku, nosovom a chrapľavom. Ozvena tohto slova sa rozľahla po Prieduchu a vzniesla sa až na svah za starcovým chrptom, kde ďalší vojaci šikovne rozoberali ťažké palebné zbrane. Tie, ktoré tu prednedávnom rozpútali peklo.

„Zrejme zahynuli,“ potichu povedal starý styx mladému pobočníkovi. Potom zakričal: „Hľadajte ampulku!“ Počítal s tým, že jedno dvojča alebo aj obidve si stihli pred pádom odopnúť sklené nádoby, ktoré mali na krku. „Tie ampulky potrebujeme!“

Pozrel na limitátorov, ktorí sa plazili okolo neho a prečesávali každý centimeter terénu. Hľadali pod každým kúskom kameňa, prehľadali prstami zeminu, z ktorej ešte stúpala dym po výbuchoch. Zvyšky výbušnín sa občas vznietili a vtedy sa zdvihli plamienky, no tie rýchlo zmizli.

Ozvali sa varovné výkriky a niekoľko limitátorov odskočilo – na okraji Prieduchu sa s tichým zadunením odlomil pás zeme. Tony skál a pôdy,

ktoré uvoľnila paľba, klesli do priepasti. Vojaci, čo o vlások unikli smrti, sa zdvihli a pokračovali v práci, akoby ich to vôbec nevyviedlo z miery.

Starý styx sa obrátil tvárou k tme na svahu.

„Určite to spravila ona,“ povedal mladý pobočník a aj on pozrel na svah. „Dvojčatá so sebou strhla Sarah Jeromová.“

„Kto iný by to mohol spraviť?“ odvrkol styx. „Pozoruhodné je, že sa jej to podarilo, hoci bola smrteľne zranená.“ Obrátil sa k mladšiemu styxovi. „Keď sme ju poštvali proti jej synom, zahrávali sme sa s ohňom. Takže sa dá povedať, že sme si jednoducho popálili prsty. Ten krpatý Burrows robí vždy len problémy.“ Potom sa rýchlo opravil: „Robil problémy.“ Predpokladal totiž, že aj Will zomrel. Mrzuto zmĺkol a až po chvíli znovu prehovoril: „No povedz mi, ako sa Sarah Jeromová dostala sem dole? Kto mal na starosti túto oblasť?“ Ukázal prstom hore. „Bude sa za to zodpovedať.“

Mladý pobočník prikývol, že splní rozkaz, a odišiel.

Na jeho mieste akoby vyrástla ďalšia postava. Taká pokrivená a zhrbená, že na prvý pohľad bolo ťažko povedať, či je to človek. Spod vlniaka stuhnutého od špiny vytŕčali hrčovité ruky. Tie trhanými pohybmi odhalili strašne zdeformovanú hlavu s hruškovitými výrastkami, takými početnými, až sa zdalo, že niekde rastú jeden na druhom. Ovisnuté chumáčce vlhkých vlasov lemovali tvár, v ktorej bol zasadený pár úplne bielych očí. Chýbali im zreničky aj dúhovky, no pohybovali sa, akoby videli.

„Úprimnú sústrasť,“ zachrčala postava a úctivo zmĺkla.

„Ďakujem, Cox,“ odvetil starý styx už po anglicky. „Každý človek je strojom svojho osudu a nešťastia sa občas stávajú.“

Cox si spakrucky utrel mliečnu slinu, ktorá mu visela zo sčernetých pier, a rozotrel si ju po sivej pokožke. Pavúčiu ruku nechal visieť vo vzduchu, potom ňou trhol k tvári a ohnutým prstom pobúchal po melónovitom výrastku.

„Aspoň sa tvoje dievčatá porátali s Willom Burrowsom a s tou sviňou Elliottovou,“ zavrčal. „No ty aj tak očistíš zvyšok Hilbín od posledných zradcov, však?“

„Od každého jedného, pomocou informácií, ktoré si nám dal,“ povedal starý styx a potom naňho ostro pozrel. „Prečo sa pýtaš, Cox?“

„Len tak,“ bleskurýchle odvetila čudesná bytosť.

„Myslím, že máš strach, lebo Drake nám zatiaľ uniká. A vieš, že skôr či neskôr pôjde po tebe.“

„Iste, budem naňho pripravený,“ vyhlásil Cox, ale kľukatá modrá žila, čo mu pulzovala pod okom, prezrádzala niečo iné. „Drake by mohol prekaziť...“

Starý styx ho umlčal gestom ruky. Vracal sa k nim mladý pobočník s tromi limitátormi. Vojaci sa postavili do pozoru, pohľady upreli pred seba, dlhé pušky sklonili. Dvaja boli mladí, tretí bol starší dôstojník, veterán.

Starý styx zaťal päste a pomaly prešiel popred vojakov. Zastavil sa pri poslednom – najstaršom. Tváre im delilo len zopár centimetrov a starý styx naňho vydržal zízať niekoľko sekúnd, až potom sklopil zrak k mužovej bojovej tunike. Tesne nad náprsným vreckom z látky vytŕčali tri krátke stuhy rozličných farieb. Boli to vyznamenania za hrdinské skutky – styxská obdoba pozemských medailí. Starý styx ich zovrel v prstoch, vytrhol ich a šmaril veteránovi do tváre. Ten ani nežmurkol.

Starec cúvol a mávol rukou k Prieduchu, akoby odháňal otravnú mu chu. Traja vojaci sa rozostúpili. Pušky opreli o seba do pyramídy. Potom si odopli mohutné opasky a úhľadne ich uložili vedľa pušiek. Nedostali ďalšie rozkazy, no aj tak po jednom prešli k okraju Prieduchu a vykročili do prázdna. Ani jednému z nich sa z úst nevydral výkrik. A nik z ich druhov neprerušil prácu a nepozrel sa, ako tí traja vojaci letia do priepasti.

„Krutá spravodlivosť,“ podotkol Cox.

„Očakávame profesionálne výkony,“ odvetil starý styx. „Títo zlyhali, takže sa stali nepoužiteľnými.“

„Vieš, dievčatá to možno prežili,“ trúfol si dodať Cox.

Starý styx sa obrátil ku Coxovi. „Jasné. Tvoji súkmeňovci sú presvedčení, že kedysi sem spadol človek a prežil, však?“

„Nie sú to moji súkmeňovci,“ zašomral Cox.

„Mýtus o nádhernej rajskej záhrade, ktorá čaká na dne,“ uškŕňal sa starec.

„Somariny,“ zašomral Cox a rozkašlal sa.

„Nikdy si sa o tom nechcel presvedčiť?“ Starý styx nečakal na odpoveď, zatlieskal rukami v rukaviciach a obrátil sa k pobočníkovi. „Pošli správu do bunkra, aby z tunajších mŕtvol odobrali vzorky vírusu

Domínium. Keď ho znovu vypestujeme, budeme môcť pokračovať podľa pôvodného plánu.“ Nahol hlavu a zlovestne sa usmial na Coxa. „Nechceli by sme, aby sa Pozemšťania nedočkali slávneho dňa odplaty, však?“

Cox sa chrapľavo rozosmial a z úst mu prskali mliečne sliny.

Chester si nedoprial ani sekundu odpočinku. To, čo ho zvieralo, bolo na dotyk masťné. Ako sa vrtel, bol si čoraz istejší, že práve ono je zdrojom všadeprítomného zápachu. Kým si vyslobodzoval druhú ruku, nečakane sa mu uvoľnilo druhé plece a horná polovica trupu. Víťazoslávne zaujúbkal a posadil sa. Znovu zaznel ten mľaskavý zvuk.

Rýchlo hmatkal rukami v čierňave. Zo všetkých strán ho obklopovala gumovitá hmota a zistil, že je čoraz tuhšia. Po bokoch z nej odtrhol malé pásy – látka bola na dotyk vláknitá a masťná a nepripadala mu známa. No nech to už bolo čokoľvek, zrejme to stlmilo jeho pád. Šiالية predstava, no tá hnusoba ho zrejme zachránila.

„To nie je možné!“ zavrčal. Pôsobilo to príliš absurdne – musí existovať aj iné vysvetlenie.

Pôvodne mal lampáš, no ten teraz nikde nevidel, a tak siahol do vrecka, či nenájde náhradné svetelné gule.

„Dofrasa!“ zakľal. Vrecko na boku mal roztrhnuté a zmizli z neho všetky veci vrátane svetelných gúľ.

Chester sa začal rozprávať sám so sebou, aby neupadol do zúfalstva, a pokúsil sa vydriapať na nohy. „No tak!“ zaskučal, keď zistil, že nohy sa mu zasekli v hubovitej látke a nemôže sa postaviť. No na mieste ho držalo ešte čosi iné.

„Čo to má znamenať?“ vyštekol. Okolo pása mal stále povraz. Elliotovej povraz, ktorým sa o seba priviazali pri Prieduchu. Teraz ho však povraz obmedzoval v pohybe – zasekol sa v tej špongiovej hmote. Bez noža nemal inú možnosť, len uzol rozviazať. Nešlo to však ľahko, lebo ruky mal od olejovitej tekutiny vlhké a povraz sa v nich šmýkal.

Po dlhom fučaní a preklínaní si s uzlom poradil. Trochu zväčšil slučku. „Konečne!“ zvolal a vytiahol si nohy so zvukom, ako keď niekto sŕka cez slamku posledné zvyšky nápoja. V hmote mu zostala ešte jedna topánka, ktorú musel vytiahnuť oboma rukami. Obul si ju a nadvihol sa.

Vtedy si uvedomil, že ho bolí celé telo – akoby práve absolvoval najtvrdší ragbyový zápas v živote, možno proti bande bojovných goríl. „Au!“ zajačal a pošúchal si ruky a nohy. Navyše mal na krku a na rukách odreniny od povrazu. S hlasným zjojknutím si ponáťahoval chrbát a pozrel hore, či zistí, odkiaľ sem spadol. Najzvlášťnejšie bolo, že od začiatku pádu, keď pre nával vzduchu do tváre sotva vládal dýchať, si veľa nepamätal, až kým ho Bartleby nezobudil oblizovaním členka.

„Dofrasa, kde to som?“ opakoval. Všimol si dve oblasti s veľmi matným osvetlením, a hoci nevedel, čo ho vydáva, trochu ho to potešilo. Keď si mu oči zvykli na tmu, rozoznal siluetu kocúra, ktorý chodil do kruhu ako striehnuci jaguár.

„Elliottová!“ zvolal. „Si tam, Elliottová?“

Z ľavej strany sa mu vrátila ozvena, ale z pravej nič. Ešte niekoľkokrát zakričal a čakal na odpoveď. „Elliottová, počuješ ma? Will! Haló, Will! Ste tam?“ Nikto neodpovedal.

Pomyslel si, že vykrikovať nestačí. Rozhodol sa vydať k najbližšiemu svetelnému bodu. Vytiahol sa z jamy. Radšej nevstal, ale po vratkom teréne sa pohyboval po štyroch, lebo sa bál, že taký mokrý od slizu sa pokľzne. Cestou si všimol čosi zvlášťne – nadnášalo ho, akoby plával vo vode. Zišlo mu na um, či sa mu to len nezdá po údere do hlavy, no povedal si, že by sa mal radšej sústrediť na to, čo práve robí.

Pomaly a opatrne sa posúval dopredu, prsty naťahoval k žiare. Potom mu svetlo dopadlo na dľaň a uvedomil si, že jeho zdroj trčí hlboko v gumovitej hmote. Vyhrnul si rukáv a strčil ruku do diery.

„Fuj!“ zafučal, keď svetlo vytiahol. Mastná tekutina mu pokrývala celú ruku. Chester držal styxský lampáš. Nevedel, či bol jeho, alebo patril niekomu inému, no na tom nezáležalo. Zdvihol ho, aby osvetlil okolie, a odvážil sa vstať.

Zistil, že sa nachádza na sivastom povrchu, ktorý vôbec nie je hladký, ale zvlnený, zvrásnený a trochu pripomína sloniu kožu. Svetlo mu odhalilo, že v sivej hmote sa zasekli ďalšie veci, od malých kamienkov po veľké balvany. Aj tie tam očividne dopadli a zaborili sa do zvlášťnej špongie tak ako on.

Zdvihol lampáš vyššie a zbadal, že čudná hmota sa tiahne všade naokolo, pokrýva mierne zvlnenú plošinu či azda rímsu. Chester sa opatrne

vrátil k jame, ktorú zanechal. Prizrel sa jej lepšie a začudovane sa zasmial. V čudesnej hmote videl svoj dokonalý obrys. Pripomenulo mu to sobotné rána a kreslené rozprávky o hlúpom kojotovi, ktorý vždy padal z veľkých výšok a potom na dne kaňonu zanechával odtlačok v tvare kojota. Teraz mal Chester pred sebou vlastnú verziu odtlačku a rozprávka odrazu nepôsobila tak smiešne.

Neveriacky zašomral a skočil do jamy po ruksak. Chvíľu to trvalo, no napokon ho vyslobodil, dal si ho na chrbát a vyštveral sa von. Potom sa zohol po povraz. „Vľavo, alebo vpravo?“ spýtal sa sám seba a pozrel na opačné konce povrazu, ktoré sa strácali v tme. Náhodne si vybral smer, v duchu sa obrnil pred tým, čo nájde, a vybral sa za povrazom. Cestou ho vyťahoval z gumovitého povrchu.

Prešiel asi desať metrov, keď mu povraz odrazu vypadol z rúk a Chester dosadol na zadok. Mäkký povrch našťastie stlmil pád, a tak sa postavil na nohy a prezrel si koniec povrazu. Bol rozstrapkaný, ako keby ho niečo preseklo. Chester však sledoval stopu, ktorú povraz zanechal, a čoskoro došiel k hlbokému odtlačku. Nahol sa dolu a zasvietil lampášom.

Rozhodne to vyzeralo, akoby tam predtým niekto bol. Odtlačok nebol taký dokonalý ako jeho, ten človek zrejme dopadol na bok. „Will! Elliottová!“ zavolať. Nikto neodpovedal, no z tmy vyšiel Bartleby a uprel na Chestera nežmurkajúce oká. „Čo je? Čo chceš?“ okríkol ho Chester. Kocúr obrátil hlavu opačným smerom, prihrbil sa a plazil sa dopredu. „Mám ísť s tebou, však?“ Bartleby zrejme zachytil stopu.

Vykročil za kocúrom a napokon došli ku kolmej stene zo sivej gumovitej hmoty, po ktorej stekala voda. „A teraz kam?“ Už si myslel, že kocúr si z neho robí dobrý deň. Nechcel zájsť príďaleko, aby nezablúdil, no vedel, že skôr či neskôr sa bude musieť premôcť a preskúmať celú oblasť.

Bartleby vytrčil kostnatý chvost a pysk namieril na trhlinu v stene. Cez otvor ustavične špliechala voda. „Mám ísť dnu?“ spýtal sa Chester a pokúšal sa lúčom zo styxského lampáša presvietiť vodu. Bartleby namiesto odpovede prešiel cez oponu z vody a Chester ho napokon nasledoval.

Ocitli sa v jaskyni a neboli tam sami. Niekto tam sedel a skláňal sa nad rozhádzanými papiermi.

„Will!“ vyletelo z Chestera. Takmer stratil reč od úľavy, že aj jeho kamarát prežil.

Will zdvihol hlavu, pustil svetelnú guľu a na tvár mu dopadlo svetlo. Mlčky zísal na Chestera.

„Will?“ zopakoval Chester. Kamarátovo mlčanie ho vyľakalo. Čupol si k nemu. „Si zranený?“

Will naňho ďalej zísal. Potom si prešiel rukou po bielych vlasoch, ktoré sa mu teraz masne ligotali, zamračil sa a privrel oko, akoby ho rozprávanie namáhalo.

„Čo sa stalo? Povedz niečo, Will!“

„Som v poriadku. Teda...“ monotónne odvetil Will. „Treští mi hlava a nohy ma bolia ako neviem čo. A oči mi idú vyskočiť z jamiek.“ Niekoľkokrát preglgol. „To bude tým rozdielom v tlaku.“

„Ja sa cítim rovnako,“ povedal Chester, no uvedomil si, že to nie je podstatné. „Will, ako dlho si už tu?“

„Neviem,“ pokrčil plecami Will.

„Ale... prečo? Veď ty...“ koktal Chester a slová narážali do seba. „Will, dokázali sme to!“ vyprskol a rozosmial sa. „Dokázali sme to, počuješ?“

„Vyzerá to tak,“ odvetil kamarát a stisol pery.

„Čo sa stalo?“ naliehal Chester.

„Neviem,“ zašomral Will. „Som z toho mimo.“

„Ako to myslíš?“ povedal Chester.

„Myslel som si, že znovu uvidím otca.“ Will sklonil hlavu. „Keď nám bolo najhoršie, dopredu ma poháňala len jedna nádej. Veril som, že sa zase stretnem s ockom.“ Zdvihol ufúľanú kefku s myšiakom Mickeym. „No ten sen je fuč. Ocko zomrel a zostala po ňom len táto hlúpa kefka, ktorú mi ukradol... a tie nezmysly, čo si písal do denníka.“

Will vybral vlhký papier a prečítal načmáranú vetu. „*Druhé slnko... v strede Zeme?* Čo to znamená?“ Sťažka vzdychol. „Nedáva to zmysel.“

Potom pokračoval sotva počuteľným šeptom.

„A Cal...“ Will sa zachvel od vzlyku. „Zavinil som jeho smrť. Mal som ho zachrániť. Mal som sa vzdať Rebecce... Rebeccám,“ opravil sa.

Zdvihol hlavu a uprel na Chestera otupený pohľad. „Vždy keď zavriem oči, vidím tie dve tváre... akoby sa mi vtláčali do viečok, do tmy...“

dve odporné tváre, ktoré po mne pokrikujú a nadávajú. Nedokážem ich odtiaľto dostať,“ povedal a silno sa udrel po čele. „Au, to bolí,“ zachripel. „Prečo som to spravil?“

„Ale...“ začal Chester.

„Môžeme to rovno zabaliť. Aký to má zmysel?“ prerušil ho Will. „Pamätáš si, čo Rebeccy hovorili o Domíniu? My nezabránime rozšíreniu toho vírusu po Povrchu. Rozhodne nie, kým zostaneme tu.“ Pustil kefku s myšiakom Mickeym do mastnej kaluže, akoby chcel utopiť namaľované zvieratko, ktoré zdobilo jej rukoväť. „Aký to má zmysel?“ zopakoval.

Chester strácal trpezlivosť. „Sme tu preto, že sme spolu a tým hnusným kravám sme prešli cez rozum. Je to ako... ako...“ Na chvíľu sa zasekol a hľadal správny výraz. „Je to ako v tej videohre, kde ti dajú ešte jeden pokus. Dostali sme druhú šancu, aby sme zastavili Rebeccy a zachránili všetkých na Povrchu.“ Zdvihol kefku z kaluže, otriasol z nej vodu a vrátil ju Willovi. „Hlavné je, že sme to dokázali, že sme prežili, preboha.“

„To už je len úspech!“ zašomral Will.

„Samozrejme, že je to úspech!“ Chester potriasol kamaráta za plece. „No tak, Will, ty si nás vždy hnal dopredu, ťahal si nás za sebou, ty si bol čudák, ktorý...“ Chester zmlkol a rýchlo sa nadýchol, „... ktorý musel vždy zistiť, čo je za ďalším rohom. Pamätáš sa?“

„Lenže nedostali sme sa práve preto do problémov?“ vzdychol Will.

Chester povedal čosi ako „hm“ a „áno“. Potom energicky pokrútil hlavou. „A ešte ti chcem povedať...“ Chester stíchol a odvrátil oči. Mlčal a jemne kopal do kúska skaly. „Will... bol som idiot.“

„Na tom nezáleží,“ odvetil Will.

„Čoby, záleží. Správal som sa ako hlupák. Mal som všetkého po krk... aj teba. Povedal som veľa vecí, ktoré som nemyslel vážne. A teraz ťa prosím, aby si pokračoval v bádani, a sľubujem, že už nebudem šomrať. Prepáč.“

„To nič,“ zahundral Will trochu zahanbene.

„Len urob to, čo vieš najlepšie. Dostaň nás odtiaľto,“ naliehal naňho Chester.

„Pokúsím sa.“

„Spolieham sa na teba, Will. Aj všetci ľudia na Povrchu. Nezabúdaj, že tam mám mamu a otca. Ani za svet nechcem, aby sa nakazili vírusom a zomreli.“

„Nie, samozrejme,“ pohotovo odvetil Will, akoby si zrazu uvedomil vážnosť situácie. Chester rodičov ľúbil a ich osud, spolu s osudmi státisícov, ak nie miliónov iných ľudí by bol spečatený, keby styxom sprisahanie vyšlo.

„Tak poď, kamoš,“ vzdychol Chester, podal Willovi ruku a pomohol mu vstať. Spolu prešli cez vodopád a znovu sa ocitli na gumovitej hmote.

„Chester,“ ozval sa Will trochu sebaistejšie. „Mal by si niečo vedieť.“

„Čo také?“

„Nevšimol si si nič zvláštne?“

Chester nevedel, kde začať. Pokrútil hlavou – umastená kučeravá hriva mu len tak nadskočila a jeden prameň sa mu zachytil do úst. Zhnusene ho vyplŕľal a ešte chvíľu prskal. „Len to, že táto vec, na ktorú sme dopadli, má odpornú chuť.“

„Predpokladám, že sme na obrovskej špinavej hube,“ pokračoval Will. „Pristáli sme na nejakom jej výčnelku. Tá huba asi vytŕča do Priestroduchu. Raz som niečo podobné videl v televízii – v Amerike bola obrovská huba, ktorá prerastala až niekoľko tisíc kilometrov pod zem.“

„To akože...“

„Počkaj,“ prerušil ho Will. „Toto je zaujímavé. Dobre sa pozri.“ V dlaní mal svetelnú guľu a zľahka ju vyhodil asi päť metrov do vzduchu. Chester prekvapene sledoval, ako klesla naspäť Willovi do ruky – ani v spomalenom zábere.

„Hej, ako si to spravil?“

„Skús to,“ Will podal guľu Chesterovi, „ale nehod' ju príliš silno, lebo o ňu prídeme.“

Chester vyhodil guľu dohora. Samozrejme, príliš silno, a guľa odletela asi o dvadsať metrov. Osvetlila ďalšiu rímsu z huby nad nimi a potom sa prízračne zniesla dole a ožiarila im tváre.

„Ako sa to...?“ hlesol Chester. Oči mal rozšírené od údivu.

„Necítiš to? Tú... bezváhovosť?“ Will našiel to správne slovo. „Je tu slabá gravitácia. Asi tretina z tej, na ktorú sme zvyknutí na Povrchu,“

VOLNÝ PÁD V PODZEMÍ

pokračoval Will a ukázal hore. „Týmto – a mäkkým pristátím na hube – sa možno vysvetľuje, prečo z nás nie sú palacinky. No musíš sa pohybovať opatrne, lebo inak vzlietneš a ocitneš sa zase v Prieduchu.“

„Slabá gravitácia,“ zopakoval Chester. Ešte stále nič nechápal. „Čo to presne znamená?“

„Znamená to, že sme dopadli veľmi hlboko.“

Chester naňho zmätene pozrel.

„Rozmýšľal si už niekedy, čo sa asi tak nachádza v strede Zeme?“ opýtal sa ho Will.

Kapitola 2

Drake sa zakrádal lávovým tunelom. Zazdalo sa mu, že niečo počuje, a nastražil uši. „Nič,“ povedal si po chvíli a potom si z opaska odopol poľnú fľašku a napil sa. Zamyslene prehltal a pozeral do šera v tuneli. Uvažoval o tom, čo sa stalo na okraji Prieduchu.

Odišiel odtiaľ, skôr ako starý styx prikázal trom limitátorom, aby skočili do náručia smrti, no bol svedkom strašných udalostí, ktoré sa odohrali predtým. Skrýval sa na svahu nad Prieduchom a nemohol zabrániť Calovej hroznej smrti. Willovho mladšieho brata zastrelili styxskí vojaci, keď v panike stratil hlavu a vošiel im do rany. O niekoľko minút sa rozpútalo peklo a pohltilo Willa a ostatných – ani ich nemohol Drake zachrániť. Mohol sa len nečinne prizerať, ako styxský oddiel spustil paľbu a Elliottovú, Willa aj Chestera doslova zmietol do Prieduchu.

Drake toho v Hlbinách zažil s Elliottovou dosť, takže zvyčajne vedel odhadnúť jej správanie. A hoci to vyzeralo beznádejne, Drake dúfal, že sa jej a chlapcom podarilo zachytiť na svahu kolosálnej diery. Preto neposlúchol inštinkty, ktoré mu radili, aby sa čím skôr odpratal z územia plného styxov a ich zúrivých bojových psov.

Kým limitátori prehľadávali okolie Prieduchu, Drake napínal uši, aby zachytil ich komunikáciu pri prípadnom objavení a vyťahovaní Elliottovej a chlapcov. Keby ich zajali, aspoň by sa neskôr mohol pokúsiť vyslobodiť ich.

Lenže minúty plynuli, pátranie pri Prieduchu pokračovalo a Draka sa zmocňovalo zúfalstvo. Musel sa zmieriť s tým, že Elliottová s chlapcami naveky zmizli, že spadli a zahynuli. Samozrejme, už desaťročia po-

čúval príbehy o mužovi, ktorý sa kedysi zrútil do Prieduchu a zázračne sa objavil na banskej stanici aj s neuveriteľnými príbehmi o fantastických ukrytých krajinách. Lenže smola – Drake tej povedačke neveril. Vždy tvrdil, že ju rozširujú styxovia, aby Kolonistom nasadili do hlavy chrobáka. Nie, Drake bol presvedčený, že pád do Prieduchu nemôže prežiť nik.

Okrem toho sa začal obávať, že ho vyňuchajú styxské psy – zúrivé zubaté obludy, ktorých ukrutnosti sa vyrovnali len ich stopárske schopnosti. Dosiaľ jeho pach nezachytili, pretože paľba po sebe zanechala oblaky dymu. Vietor ich však rýchlo rozháňal, takže ho už veľmi dlho pred psami neochránia.

Zvažoval, či by nemal zmiznúť, keď začul hluk. Usúdil, že limitátori objavili Elliottovú a chlapcov, preto sa oprel o lakte a šikovne vyzrel spoza menhiru, za ktorým sa ukrýval. Neďaleko bolo dosť vojakov s lampášmi a vďaka ich svetlu jasne videl, čo robia.

Dolu pri Prieduchu nakrátko zazrel akúsi postavu – uháňala dopredu s rozpaženými rukami.

„Sarah?“ šepol.

Naozaj vyzerala ako Sarah Jeromová, Willova matka, lenže nechápal, ako sa jej podarilo zdvihnúť a ešte aj utekať. Bola tak vážne zranená, že ju vlastne považoval za mŕtvu.

A predsa bola nažive a uháňala ako bez duše. Drake videl reakciu styxov – vrhli sa k nej, mierili na ňu. Nik však nestihol vystreliť a Sarah schytila dve menšie postavičky a strhla ich do Prieduchu so sebou. Zmizla aj s nimi.

„No nech ma porantá,“ zamrmal Drake, keď k jeho ušiam doľahli vysoké výkriky. *Sarah*, pomyslel si. *To kričí Sarah*.

Počul však aj iné hlasy – hlasy styxských vojakov. Ozývali sa po celom svahu a ich kroky duneli len niekoľko metrov od jeho úkrytu. Drake sa vrhol späť za menhir, no riskol ešte jeden pohľad.

Vojaci sa zhromaždili okolo miesta, odkiaľ Sarah skočila. Jeden styx vyskočil na kus muriva a vykrikoval rozkazy. Vyzeral starší a na sebe mal dlhý plášť a bielu košeľu, nie bojovú uniformu limitátorov. Drake ho už v Kolónii videl – očividne to bol ktosi veľmi významný, niekto z najvyššieho velenia. Aj teraz rýchlo a efektívne organizoval vojakov do

dvoch skupín – jednu poslal skontrolovať Prieduch, druhú prehľadávať svahy nad Prieduchom s pomocou psov.

Najvyšší čas zmiznúť, uvedomil si Drake.

Na svah vyliezol celkom ľahko a ani ho nezbadali. Potom sa vytiahol z jaskyne. Keď sa ocitol v lávových tuneloch, pohyboval sa veľmi opatrne, najmä preto, že mal so sebou iba strelomety, tie najobyčajnejšie palebné zbrane.

Až teraz, keď si naposledy odpil z poľnej fľašky a zatvoril ju, zamyslel sa nad tým, čo videl pri Prieduchu. „Sarah,“ povedal a myseľ sa mu vrátila k tomu obrazu – ranená žena skáče a berie so sebou na druhý svet dvoch styxov.

Potom mu to došlo.

Tie výkriky, ktoré počul, nevyšli z jej hrdla.

To kričali dievčatá. Dvojčatá! Sarah sa pomstila tak, že strhla do priepasti Rebeccy! Vedela, že jej zostávajú posledné minúty života a jej synovia sú mŕtvi, a tak sa pomstila.

To je ono!

Obetovala sa, aby zabila dvojčatá. Drake vedel, že dvojčatá mali pri sebe smrtiaci vírus Domínium, pretože sa tým stále chvastali pred Willoom. Vyhlasovali, že vírus rozšíria medzi Pozemšťanov, a naznačili, že na to potrebujú jedinou ampulku. Sarah tvrdila, že jedno z dvojčiat dostalo čerstvo replikovaný vírus, práve keď prišla do Hlbín. Drake by sa bol stavil, že tá ampulka bola jediná, ktorú styxovia vlastnili. Bolo teda možné, že Sarah svojou pomstou nevedomky prekazila styxské plány na zničenie Pozemšťanov.

Úžasné!

To, čo vykonala, Drake pokladal za takmer nemožné.

Pokrútil hlavou a vykročil, no prudko zastal. Mykol sa, akoby dostal elektrický šok.

„Dofrasa, ja somár!“ skríkol. Niečo mu ušlo. To, čo urobila Sarah, nebolo až také dokonalé riešenie. Sarah tú prácu začala, no niekto ju musel dokončiť.

„Bunker,“ zamrmal, keď si uvedomil, že stopy vírusu sa možno ešte stále nachádzajú v zapečatených testovacích celách uprostred obrovského betónového komplexu. Styxovia skúšali účinnosť vírusu na hrst-

ke nešťastných Kolonistov a vzbúrencov a ich mŕtvolu možno stále obsahujú živý vírus. Drakovi došlo, že styxovia o tom určite vedia – a že sa tam musí dostať skôr ako oni a zničiť všetky pozostatky.

Rozbehol sa a cestou sa mu v hlave rodil plán. Z tajného úkrytu na polceste k bunkru vyberie výbušniny. Je celkom možné, že styxovia stále strážia Veľkú planinu, ale do cieľ sa aj tak musí dostať čo najrýchlejšie. Fajn, pôjde skratkou. Tentoraz niet času na prehnajú opatrnosť.

Ide o veľa.

Pani Burrowsová stála v chodbe ústavu Humphrey House a stále sa nevedela rozhodnúť. Tá časť z nej, ktorá nástojčivo túžievala po televízii, sa v to sobotné popoludnie prejavovala slabšie. Vedela, že vysielajú nejaký program, ktorý by sa patrilo vidieť, ale nespomínala si na jeho názov. Trochu ju to znepokojilo – na podobné veci väčšinou nezabúdala.

Pokrútila hlavou a vykročila po nahrubo navoskovanom zelenom liroleu k miestnosti, kde stál jediný tamojší televízor.

„Nie,“ povedala zrazu a zastala.

Načúvala zvukom a hlasom, čo sa ozývali z rozličných častí budovy. Splývali do skresleného šumu ako zvuky vo verejných plavárňach a ju odrazu ovládol pocit opustenosti. Nachádzala sa v neosobnej budove plnej vyškolených zamestnancov a duševne chorých ľudí, ale nikomu na nej nezáležalo. Samozrejme, zamestnancom šlo o jej zdravie, ale brali ju len ako pacientku. Inak jej boli všetci cudzí a ona bola cudzia im. Raz – keď sa rozhodnú, že sa uzdravila a môže uvoľniť posteľ pre niekoho iného – ju pošlú preč.

„Nie!“ zahrozila pästami nad hlavou. „Ja som predsa viac!“ vyhlásila, keď okolo nej rezkým krokom prešiel zriadenec. Ani na ňu nepozrel – ľudia sa tu bežne rozprávali sami so sebou.

Zvrtla sa na vyšliapaných podošvách papúč a vybrala sa po chodbe, preč od televízneho lákadla. Z vrečka župana vylovila kartičku, ktorú jej dal ten policajt. Od posledného stretnutia s ním uplynuli tri dni, takže bol najvyšší čas, aby jej oznámil niečo konkrétne. Keď docupitala k telefónnemu automatu, ohýbala v prstoch lacnú vizitku. „Detektív inšpektor Rob Blakemore,“ zamrmlala.

Chvíľu uvažovala o neznámej žene, ktorá ju navštívila pred niekoľkými mesiacmi. Tvárila sa ako sociálna pracovníčka, ale pani Burrowsová ju odhalila. Bola to Willova biologická matka a vyhlásila, že Will zavraždil svojho brata. Lenže to bolo obvinenie pritiaľnuté za vlasy a pani Burrowsovú nezaujímalo. Väčšmi ju trápilo niečo iné: Nechápala, prečo sa žena ukázala až teraz – prečo čakala, kým Will odišiel. Navyše na pani Burrowsovú veľmi zapôsobilo vášnivé odhodlanie tej ženy. Vlastne nie, odhodlanie bol slabý výraz.

A práve to napokon otriaslo pani Burrowsovou a vytrhlo ju z bezpečného spomaleného sveta ako závan studeného víchra. Pri stretnutí s Willovou biologickou matkou pocítila čosi celkom iné ako ten odvar z reálneho života, ktorým ju kŕmila televízia. Niečo skutočné, neodbytné, neodolateľné.

Strčila do telefónneho automatu kreditnú kartu a vyťukala číslo.

Bol víkend, takže detektív inšpektor Blakemore nemal službu. Pani Burrowsová mu však zanechala siahodlhý odkaz u nešťastnej policajtky na recepcii, ktorá mala smolu, že zdvihla slúchadlo.

„Highfieldska policajná stanica, čo si žel...“

„Tu je Celia Burrowsová. Detektív inšpektor Blakemore sľúbil, že sa mi v piatok ozve, ale neozval sa, tak mu volám, aby mi zatelefonoval hneď v pondelok, pretože povedal, že si pozrie tie zábery z bezpečnostnej kamery, ktoré si vzal, a že vyberie dobrý záber na tvár tej ženy a podľa neho spraví policajný kresliar nejaký portrét a ten sa rozšíri po policajnom intranete, lebo niekto by ju mohol identifikovať, a ešte uvažoval, že by mu pomohli aj médiá, a, mimochodom, ak ste náhodou nezachytili moje meno, volám sa Celia Burrowsová, dovidenia.“

Žena pri telefóne nestihla ani hlesnúť, a pani Burrowsová tresla slúchadlom. „Dobre,“ zablahoželala si a vybrala kreditku z automatu. Potom sa zamyslela a vyťukala ešte sestřino číslo.

„Zvoní!“ povedala si pani Burrowsová. Už to bol úspech, pretože niekoľko mesiacov bolo to číslo nedostupné, čo zrejme znamenalo, že sestřa zase zabudla platiť účty.

Telefón ďalej zvonil, nik ho však nezdvihol.

„Tak zdvihni, Jean, zdvihni!“ zakričala pani Burrowsová do slúchadla. „Kde tr...“

„Haló,“ zašomral mrzutý hlas. „Kto je tam?“

„Jean?“ opýtala sa pani Burrowsová.

„Nijakú Jean nepoznám. Máte zlé číslo,“ povedala teta Jean. Pani Burrowsová začula chrúmanie, akoby sestra prežúvala hrianku.

„Počúvaj ma, tu je Ce...“

„Neviem, čo predávajú, ale nič nepotrebujem!“

„Nie!“ zvrieskla pani Burrowsová, keď sestra zložila. Odtiahla si slúchadlo od ucha a spustila: „Jean, ty sprostá krava!“ Chcela jej zavolať znovu, keď si všimla, že k nej po chodbe kráča vycivená žena.

Pani Burrowsová vrátila slúchadlo na vidlicu, vyškľbla z automatu kreditku a zastala sivovlasej hlavnej sestry cestu. V tej chvíli sa rozhodla, čo urobí.

„Odchádzam,“ vyhlásila.

„Ale? A prečo?“ spýtala sa hlavná sestra. „Zmohla vás smrť pani L.?“

Pani Burrowsová na počudovanie nenachádzala slov. Otvorila ústa, ale nevyšiel z nich ani hlások, lebo si spomenula na pacientku, ktorá dostala ten záhadný vírus, čo sa prehnal krajinou a potom aj svetom. No hoci väčšina ľudí sa po ňom týždeň či dva pasovala s chronickými zápalmi očí a úst, pani L. sa vírus dostal do mozgu a zabil ju.

„Asi aj preto,“ priznala. „Umrela tak náhle, že som si uvedomila, aký je život vzácny a ako mi uniká,“ povedala.

Hlavná sestra súcitne prikývla.

„Viete,“ pokračovala pani Burrowsová, „tak dlho nemám správy o manželovi ani o synovi, že som zabudla na posledného člena rodiny – moju dcéru Rebeccu. Býva u mojej sestry a niekoľko mesiacov sme sa nerozprávali. Cítim, že by som mala byť s ňou. Myslím, že ma potrebuje.“

„Chápem, Celia,“ prikyvovala hlavná sestra s úsmevom a upravovala si husté sivé vlasy, ktoré mala stiahnuté do dokonalého drdola.

Aj pani Burrowsová sa usmiala. Hlavná sestra nemusí vedieť, že nemieni nechať prípad zmiznutého manžela a syna len v rukách polície. Nadobudla presvedčenie, že kľúčom k záhade je neznáma žena, ktorá ju prišla navštíviť, ba možnože práve ona Willa uniesla. Policajti pani Burrowsovej opakovali, že „sa prípadu venujú“ a „robia všetko, čo je v ich silách“, ale aj tak chcela pátrať na vlastnú päsť. A to nemohla robiť tu, kde mala k dispozícii len verejný telefónny automat.

„Musím vás upozorniť, že pred odchodom by ste sa mali poradiť so svojím terapeutom.“ Hlavná sestra pozrela na hodinky. „Lenže to sa dá až v pondelok a vidím, že ste pevne rozhodnutá. Hneď vám prinesiem prepúšťací list a podpíšete mi ho.“ Obrátila sa a potom zastala. „Inak, musím povedať, Celia, že naše milé rozhovory mi budú chýbať.“

„Aj mne,“ usmiala sa pani Burrowsová. „Možno sa sem ešte raz vrátim.“

„To by som vám neželala,“ povedala hlavná sestra a zamierila do svojej kancelárie.

„Musíme nájsť Elliottovú,“ vyhlásil po niekoľkých váhavých krokoch Chester.

„Počkaj.“ Keď sa Will pokúsil zdvihnúť ruku, zastonal od bolesti.

„Čo je?“ opýtal sa Chester.

„Ruky, hlava, dlane,“ šomral Will. „Všetko ma pekne bolí.“

„Mne to hovor,“ odsekol Chester a jeho kamarátovi sa podarilo zdvihnúť ruku až ku krku, hoci znovu pridusene zjojkol.

„Ktovie, či funguje.“ Will začal odbaľovať priedzor na nočné videnie, ktorý sa mu pri páde omotal okolo krku.

„Drakov priedzor?“ ozval sa Chester.

„Hej, Drakov,“ prikývol Will a stuhol. „Pamätáš si, čo povedali Rebeccy? Myslíš, že vtedy výnimočne neklamali?“

„Čo? Že si nezastrelil jeho?“ váhavo sa spýtal Chester. Prvý raz spomenuli boj na Veľkej planine a pochytil ho nejasný nepokoj.

„Chester, nech už tí limitátori mučili kohokoľvek, som presvedčený, že si ho minul.“

„Aha,“ zamrmal Chester. Will vyzeral zamyslený.

„Keby boli Draka chytili alebo zabili, Rebeccy by sa tým predomnou iste pochválili,“ vyhlásil.

Chester pokrčil plecami. „Možno im neutiekol a niekde ho držia. A možno to bola len ďalšia z ich hnusných lží.“

„Nemyslím,“ povedal Will a v očiach mu zasvietila nádej. „Čo by mali z toho, že by klamali v takej maličkosti?“ Pozrel na Chestera. „Takže ak Drake prežil a limitátorom ušiel... ktovie, kde je teraz?“

„Možno sa schoval na Veľkej planine,“ nadhodil Chester.

„Alebo šiel hore, na Povrch. Nepýtaj sa ma prečo, ale mám pocit, že on sa vie na Povrch dostať hocikedy, keď chce.“

„Nech je kdekoľvek, pomoc by sa nám rozhodne zišla,“ prehodil Chester pri pohľade do tmy. „Kiežby bol teraz tu s nami.“

„To by som neželal nikomu,“ zafučal Will a zdvihol si priezor k tvári. Navliekol si remeň okolo hlavy, zatiahol ho a potom si objektív nasadil priamo na pravé oko. Zistil, že z malej pravouhlej jednotky, čo mal vo vrecku nohavíc, sa vytiahol kábel, a kým prístroj zapol, znovu ho pripojil. „Zatiaľ ešte, chvalabohu, ide,“ vydýchol, keď sa objektív tlmene oranžovo zamihotal.

Zatvoril ľavé oko a pravým sa zadíval pred seba. Vyčkával, kým sa obraz vyčíri. „Myslím, že je okej... Hej, funguje,“ oznámil Chesterovi a vstal. S pomocou prístroja videl celý hubovitý útvar akoby v oranžovom svetle.

„Páni, Chester, vyzeráš fakt čudne,“ zachichotal sa pri pohľade na oranžového kamaráta. „Trochu ako otlčený grep – a s trvalou!“

„Na mňa sa vykašli,“ netrpezlivo ho prerušil Chester. „Len mi povedz, čo vidíš.“

„No, všetko je tu ploché a veľké,“ odvetil Will. „Vyzerá to trochu ako... no...“ zaváhal, hľadal vhodné prirovnanie, „... ako na pláži tesne po odlive. Je to hladké, ale je tu zopár dún.“

Stáli na mierne zvlnenej plošine veľkej asi ako dve futbalové ihriská, hoci sa nedalo presne odhadnúť, kam až siaha.

Will zazrel o niečo ďalej veľkú skalú a po pár veľkých krokoch sa na ňu vyštvral. Vďaka slabej gravitácii sa ani nezadýchchal.

„Myslím, že tamto vidím rímsu... Asi o tridsať metrov ďalej.“ Rozoznával kraj hubovitého útvaru. Vďaka priezoru videl omnoho ďalej, až do obrovitánskeho sveta Prieduchu. Dokonca rozoznával jeho vzdialenejšiu stenu, vyzerala popukaná a ligotala sa, lebo po nej stekala voda. „Dokelu, Chester, spadli sme do poriadnej diery!“ zašepkal, keď si uvedomil, aké rozmery má Prieduch. Takto by sa asi cítil, keby zazrel holú stenu Mount Everestu z okienka letiaceho lietadla.

Potom zdvihol hlavu a pozrel hore. „Tuším máme nad sebou ďalší výčnelok.“ Chester prižmúrenými očami zísal na to, čo asi videl kamarát, no cez hustú tmú, ktorá všetko zahaľovala, nič nezazrel. „Nie je

taký veľký ako ten náš,“ oznámil mu Will. „A sú v ňom diery.“ Skúmal ich a uvažoval, či ich zapríčinili padajúce balvany a úlomky skál.

„Ešte niečo?“ zaujímal sa Chester.

„Vydrž,“ povedal Will a obrátil hlavu, aby mal lepší výhľad.

„No?“ nástojil Chester. „Čo vi...“

„Budeš chvíľu ticho?“ zasyčal Will, lebo jeho pozornosť upútalo zopár zvláštnych objektov. Boli pravidelné a očividne neboli dielom prírody, dokonca ani zvláštnych síl podzemnej prírody, ktoré ho stále prekvapovali. Tie objekty sem nepasovali. „Je tu čosi náramne čudné,“ povedal a ukázal tým smerom. „Aha, na okraji výčnelka.“

„Kde?“ zhíkol Chester.

Prešlo niekoľko sekúnd a obraz vo Willovom priezore sa opäť rozmihotal od statickej elektriny, no potom sa vyčistil. „Hej, je ich tam veľa. A vyzerajú ako...“ Neisto sa odmlčal.

„Ako čo?“

„No, ako siete v nejakých rámoch. Takže tu dolu možno nie sme sami,“ doložil Will. „Aj keď sme spadli poriadne hlboko.“

Chester tú informáciu strávil a vyblafol: „Myslíš, že tu sú styxovia?“ Zľakol sa, že sa zase ocitli v nebezpečenstve.

„Neviem, ale...“ Will nedokončil vetu.

„Čo?“ vyletelo z Chestera.

Keď Will znovu prehovoril, Chester ho takmer nepočul. „... myslím, že v jednej sieti je telo,“ šepol.

Chester sa len díval, ako sa Will trasie.

„Bože, myslím, že je to Cal,“ vydýchol Will. S hrôzou upieral zrak na telo s roztriahnutými končatinami zachytené v sieti, na telo, ktoré Chester nemohol zazrieť.

„Hm, Will,“ ozval sa Chester.

„No?“

„Možno to nie je Cal. Možno je to Elliottová.“

„Možno, ale podobá sa skôr na Cala,“ pridusene odvetil Will.

„Tak či onak ešte musíme pohľadať toho druhého. Ak to naozaj nie je Elliottová, možno stále...“ Chester posledné slovo prehltol, no Will vedel, čo chcel povedať.

„... žije,“ dopovedal zaňho. Obrátil sa k Chesterovi, od návalu emócií

prudko dýchal. „Dokelu, čo to trepeme? Hovoríme o živote a smrti ako o nejakej známke zo školy alebo čo. Tuším nám preskočilo.“

Chester ho chcel prerušiť, no Will rapotal ďalej.

„Môj brat asi visí tam hore a asi je mŕtvy. A môj ocko a strýko Tam a babička Macaulayová... všetci zomreli. Všetci okolo nás zomierajú. A my sa o tom bavíme akoby nič. Čo sa to z nás stalo?“

Chester pokrútil hlavou a zvieskol: „A čo s tým máme robiť? Keby bolo po vôli tým hnusným dvojčatám, zomreli by sme tiež a tento hlúpy rozhovor by sme vôbec nevedli!“ Will ho zľaknuto pozoroval – kamarátova zlosť ho prekvapila. „Tak už zlez a poď so mnou hľadať toho jediného človeka, ktorý by nám mohol pomôcť vrátiť sa domov!“ pokračoval Chester.

Will sa naňho mlčky díval a potom zoskočil. „Hej, máš pravdu,“ zamrmľal. „Ako vždy.“

Kráčali po povrchu huby a pri predstave, že nájdu Elliottovú, ich obchádzala hrôza.

„Sem som dopadol,“ povedal Chester a ukázal na to miesto. Potom si čupol a zašklbal lanom, ktoré ich malo zaviesť k Elliottovej – ak neprasklo. Keď ním trhol, vyrobilo do huby zárez a chlapani ho neochotne nasledovali. Kým sa stihli spamätať, stáli pri Elliottovej. Ležala na boku presne ako Will a jej štíhle telo sa ponáralo hlboko do huby.

„Márnosť, tuším má v tom svinstve zaborenú tvár!“ vzdychol Chester. Hodil sa dole a pokúsil sa jej obrátiť hlavu, aby jej huba nezapchávala nos a ústa. „Rýchlo! Čo ak nemôže dýchať?“

„A je...?“ ozval sa z druhej strany jej tela Will.

„Neviem,“ odsekol Chester. „Pomôž mi ju vytiahnuť!“

Chester sa zaprel a Will chytil dievčinu za nohu. Huba hlasno mľaskla a pustila ju.

„Preboha!“ zvieskol Chester, keď zazrel jej ruku. Elliottová ani počas voľného pádu nepustila zbraň a to zhoršilo následky jej dopadu na hubu. Remeň sa jej omotal okolo predlaktia, ktoré mala škaredo pokrútené. „Má ruku v háji.“

„Určite je zlomená,“ zúfalo prikývol Will, keď čistil Elliottovej tvár od hubovitej hmoty a odliepal jej vlákna z úst a nosa. „No žije. Dýcha,“ oznámil Chesterovi. Ten upieral oči na zranenú končatinu.

Will obišiel Elliottovú, odstrčil Chestera a opatrne jej odmotal remeň pušky z ruky.

„Dávaj pozor,“ zachripel Chester.

Will mu podal pušku a rozviazal lano, čo mala Elliottová okolo pása. Zároveň jej z chrbta stiahol ruksak – najskôr vyslobodil z popruhov nezranenú ruku. „Musíme ju dostať do úkrytu,“ povedal. Zdvihol dievča a preniesol ho do jaskyne.

Položili ju na hromádku šiat. Dýchala pravidelne, ale bola v bezvedomí.

„A čo teraz?“ spýtal sa Chester s pohľadom stále upretým na vykrútenú ruku.

„Neviem. Asi počkáme, kým sa preberie,“ pokrčil plecami Will. „Idem sa pozrieť na Cala,“ vzdychol po chvíli.

„Will, nemohol by si ho nechať tak?“ nadhodil Chester. „Už mu nepomôžeš.“

„Je to môj brat,“ odvetil Will a vyšiel z jaskyne.

Chvíľu chodil dookola a pozoroval výčnelok nad svojou hlavou, až kým neobjavil väčší otvor. Potom skočil. Inokedy by ho skutočnosť, že letí vzduchom rýchlosťou delovej gule, naplnila hrôzou. Teraz mu to bolo fuk, pretože musel myslieť na to, čo ho čakalo.

Ako stúpал cez dieru v hube, uvedomil si, že to prehnal – že ho sila skoku nesie príďaleko. Vysokým oblúkom míňal druhý výčnelok.

„Hej!“ skríkol poplašene a zamával rukami, aby ubral výšku.

A potom začal klesať. Uvedomil si, že mieri k nejakým konštrukciám, ktoré sa týčili na hube. Vyzerali ako hrubé stonky vysoké asi šesť až sedem metrov a na ich konci viselo čosi ako basketbalové lopty. Zo vzdialeného kúta mozgu ho akýsi hlas informoval, že sú to „plodnice“ – mali niečo spoločné s rozmnožovaním húb. No nemal o tom kedy uvažovať. Vletel rovno medzi ne a zúfalo chmatol po gumovitých stonkách. Hoci sa všetky buď poodlamovali, alebo sa z nich odpojili lopty a rozleteli sa všetkými smermi, aspoň ho trochu spomalili.

Keď sa mu v rukách oddelila od huby posledná plodnica, dopadol na pevný povrch. Nebolo to však o nič lepšie – po kolenách sa kízal na masnote a mieril rovno k okraju. Už tam neboli nijaké plodnice, ktoré by ho zastavili, tak sa hodil na prsia a zaboril prsty aj špičky topánok do

huby. Zavyl, lebo si predstavil, že sa zo zakriveného okraja zrúti do Prieduchu, no v poslednej chvíli zabrzdil.

„Dofrasa, to bolo o vlások,“ zafučal a zmeravel ako socha. Naozaj o vlások – hlava mu prečnievala cez okraj huby dosť ďaleko, aby dovidel na plošinu, z ktorej sem vyskočil.

Odtiahol sa od okraja a chvíľu tam iba ležal. „No, švihaj,“ povzbudil sa napokon a vydriapal sa na nohy. Veľmi opatrne sa vybral k rámom. Po tom šoku nemienil riskovať nijaké prudké pohyby.

Rámy boli prosté pravouhlé konštrukcie, veľké asi ako futbalová bránka a vyrobené podľa všetkého z kmeňov mladých stromčekov s približne desaťcentimetrovým priemerom, v každom rohu pozvázovaných. Ak boli z dreva – lebo tým si Will nebol istý –, bolo začiernené, akoby obhorené. Sieť v rámoch tvorili hrubé laná len voľne pospletané dohromady. Na dotyk boli drsné a vláknité a Will predpokladal, že sú z vláken nejakej rastliny, azda tejto obrovskej huby. Keď kráčal popri sieťach, všimol si, že mnohé sú potrhané, no tá, v ktorej visel Cal, vyzerala zachovaná.

Podišiel k bratovej mŕtvoľe, prinútil sa na ňu pozrieť a potom odvrátil zrak. Zahryzol si do pery a uvažoval, či by sa nemal hneď vrátiť k Chesterovi. Veď už aj tak nič nezmože. Telo by mohol pokojne nechať tu.

Potom začul Tamov hromový hlas, akoby strýko stál vedľa neho. „Bratia, čo bratia, moji synovci!“ Tam to povedal, keď sa Will a Cal po rokoch odlúčenia znovu stretli u Jeromovcov v Kolónii.

A krátko predtým, ako sa Tam obetoval, aby mohli Will a Cal utiecť, Will mu prisľúbil, že dá na Cala pozor.

„Prepáč, Tam,“ povedal teraz nahlas. „Nezvládol som to. Sklamal som Ťa.“

„Snažil si sa, chlapče. Viac si urobiť nemohol,“ ozval sa Tamov vážny hlas. A hoci Will vedel, že to je len výplod jeho predstavivosti, trochu ho to utešilo.

Stále sa však bál priblížiť ku Calovmu telu a špekuloval, či ho predsa len nemá nechať tam.

„Nemôžem. Nebolo by to správne,“ presviedčal sa. Vzdychol, podišiel k sieti a skúsil, či ho rám udrží. Keď ho potisol nohou, trochu zaškrípala, no zdalo sa, že pevne väzí v hube. Opatrne sa šplhal po sieti ku Calovi,

ktorý visel vo vzdialenom rohu. Ako sa pod Willovou váhou laná posúvali, musel ísť čoraz pomalšie. A bál sa, lebo rám prečnieval nad priepasť. Utešoval sa, že aj keby rám padol, skončí len na nižšej rímse z huby. Teda ak bude mať šťastie.

Priliezol k bratovmu telu. Cal bol k nemu obrátený chrbtom a Will bol rád, že mu nevidí do tváre. Chlapec mal stále okolo pása povraz a Will ho chytil a navinul si voľný koniec na zápästie. Pri jeho rýchlej prehliadke si uvedomil, že je čisto pretrhnutý. Aby nemusel myslieť na to, že od bratovej mŕtvolky ho delí len pár centimetrov, začal si predstavovať, ako sa to asi stalo. Cal sa zachytil v sieti a ostatní – on, Chester aj Elliottová – padli na výčnelok pod ním. Cal ich zadržal ako kotva a možno im tým zachránil život. Nebyť neho, boli by padali ďalej.

Will držal rozstrapkaný koniec povrazu a netušil, čo urobí. Jeho brat vyzeral so zvláštne ohnutým krkom a nohou veľmi malý a krehký. Will vystrel ruku a opatrne sa dotkol pokožky na chlapcovom predlaktí – siahol tam iba končekom prsta a rýchlo ho aj odtiahol. Koža bola studená, tvrdá a ničím nepripomínala živého Cala.

Willovu hlavu naplnili záblesky, akoby videl náhodne poprepájané scény z filmu. Spomenul si, ako sa Cal smial, keď spoločne z okna spálne pozorovali Čierny vietor. Nasledoval príval ďalších spomienok – na mesiace, ktoré spolu prežili v Kolónii, aj na tú chvíľu na začiatku, keď Cal prišiel po Willa, zobral ho domov a predstavil ho rodine, o ktorej Will dovtedy netušil.

„Všetkých som sklamal,“ zamrmlal Will cez zaťaté zuby. „Strýka Tama, babičku Macaulayovú, dokonca aj svoju skutočnú mamu,“ povedal a spomenul si, ako museli nechať smrteľne zranenú Sarah v tuneli. „A teraz aj teba, Cal,“ povedal telu, ktoré sa pokyvkávalo v náporoch vetra. Z očí mu vyhĺkli slzy.

„Prepáč, Cal,“ opakoval a vzlykal. Potom začul tiché zavytie. Utrl si slzy a zaškúľil na nižší výčnelok. Bartlebyho oči pod ním žiarili ako vyľštené cínové taniere – upierali sa na Willa. Will teda neoplakával Calovu smrť sám.

A čo teraz? spýtal sa sám seba. Najskôr v duchu, potom aj nahlas.

„Tam, povedz mi, čo mám robiť?“ Tentoraz predstavivosť mlčala, no

Will vytušil, ako by sa zachoval strýko. Musel konať prakticky, tak ako on, aj keď sa mu do toho nechcelo. „Zisti, či tu nie je niečo, čo by sa nám zišlo,“ zamrmlal a začal Calovo telo prehľadávať. Našiel vreckový nožík, nejaké arašidy a zopár náhradných svetelných gúľ. V jednom vrecku objavil neotvorenú, no poľamanú tabuľku karamelovej hmoty. Cal ju pri sebe zrejme nosil už dávnejšie.

„Aha, moja obľúbená maškrta! Cal, ty si ju predtým mnou zatajil!“ uškrnul sa napriek žiaľu Will.

Strčil si sladkosť do vrecka, a keďže nechcel telo obracať, prerezal remeň vaku s vodou, ktorý visel Calovi z pleca, a potom ho znovu zaviazal, aby mohol vodu niesť. Odopol Calovi ruksak. Keď ho dvíhal, všimol si, že sú v ňom diery. Keď sa jednej z nich dotkol, s hrôzou si uvedomil, že ruky mu pokrýva lepkavá tmavá tekutina. Calova krv. Rýchlo si utrel dlane o nohavice. A to bol koniec – odnechcelo sa mu prehľadávať mŕtvolu.

Ešte chvíľu však s Calom zostal a len tak naňho pozeral. Z času na čas stredom Prieduchu preleteli kúsky skál ako krupobitie, alebo sa tadiaľ prevalila voda a iskrila ako hviezdy. Okrem toho však na hubovej plošinke vládlo ticho a pokoj.

Potom za ním čosi zadunelo. Celý hubový výčnelok sa natiahol a otriasol a sieť pod ním sa zachvela. „Dopekla, čo to bolo? Skala?“ zvriskol Will a nervózne sa obzeral. Rýchlo dospel k záveru, že na hubu zrejme dopadlo niečo ťažšie, takže celá rímsa musela absorbovať ten náraz. To ho prebralo – nemôže sa tu dlhšie zdržiavať. Rozhodol sa teda, čo musí urobiť. Rukami sa zaprel do siete a nohami posúval Cala na kraj rámu.

Nazrel do hĺbky Prieduchu a striaslo ho, keď si predstavil pád. Potom pozrel na Calovo telo. „Ty si nikdy nemal rád výšky, však?“ šepol.

Zhlboka na nadýchol a zvolal: „Zbohom, Cal!“ Sotil doňho oboma nohami a telo sa prevalilo cez rám. Díval sa, ako takmer plachtí Prieduchom. Bolo to ako pohreb vo vesmíre, telo sa v prostredí so slabou gravitáciou pomaly prevracalo a povraz vial za ním. Až keď už bolo dosť ďaleko, začalo klesať. Potom padalo a Will sa za ním díval, až sa z neho stala bodka, ktorú pohltila temnota.

„Zbohom, Cal!“ skríkol Will znovu a jeho hlas sa stratil v Prieduchu. Z druhej strany k nemu sotva doľahla ozvena. Bartleby zavyl, akoby vedel, že jeho pán letí k miestu posledného odpočinku.

Will, plný zúfalstva a smútku, sa obrátil a po sieti liezol späť k okraju huby. Ruksak ťahal za sebou. A odrazu znehybnel.

Zatvoril oči a pritisol si ruku k čelu, akoby ho tam čosi zaboľelo. No nebola to bolesť.

„Čuš!“ vydýchol. „Nie!“

Niečo v hlave mu opakovalo, že by sa mal vrhnúť za bratom, že by mal skočiť. Najskôr si myslel, že sa ozývajú výčitky svedomia – pocit, že Cala mohol zachrániť, keby bol konal inak. Alebo sa možno prejavil strach z výšok, ktorým trpieval aj jeho brat. Čoskoro mu však došlo, že to nie je nič také. Kdeže, bolo to celkom iné. Hlas v jeho hlave zosilnel tak, že Will mu ledva vzdoroval.

Akoby sa ocitol mimo tela a sledoval sám seba. Videl sa, ako skáče. Takto, bez pocitov, bez emócií mu skok z huby pripadal logický. Bola by to odpoveď na všetko, rázny koniec smútku a neistoty. Will, ešte stále krčovito prichytený na sieti, však s nutkaním bojoval.

„Prestaň, ty idiot!“ precedil cez zaťaté zuby. Netušil, čo sa s ním porobilo. V hlave mu zúril boj a celé telo sa mu triaslo. Nutkanie sa zmocňovalo jeho údov, rozhýbalo ich a zrazu sa pomaly, ale isto obracal k priepasti. Predsa však zistil, že má k tomu ešte čo povedať, a zatínal päste, zvieral sieť tak, až ho rozboleli. Aspoň sa vďaka nim nemohol hodiť dole. Mohol proti tomu šialenstvu niečo urobiť.

„Preboha!“ vrieskal na seba a krčovito sa chvel. Odrazu si spomenul, že dole čaká Chester. Či to spôsobila táto myšlienka, alebo Will jednoducho vyhral boj vo svojej hlave, odrazu mal svoje telo opäť pod kontrolou. Pustil sieť a rýchlo sa odplazil na hubu, bál sa, že zvíťazil iba dočasne.

Ešte chvíľu sa plazil, až potom sa opatrne postavil. Telo sa mu kúpalo v studenom pote a bol celý vydesený. Nechápal, čo ho to posadlo – ešte nikdy nepocítil taký iracionálny impulz, impulz na samovraždu.

O poschodie nižšie Chester utieral Elliottovej tvár jedným zo svojich tričiek. Potom jej navlhčil pery vodou a ona čosi zamrmlala. Takmer pustil poľnú fľašku. Dievčina mala pootvorené oči, pokúšala sa prehovoriť.

„Elliottová,“ oslovil ju Chester a vzal ju za ruku.

Ešte stále sa snažila niečo povedať, no tak slabo, že ju takmer nepočul. „Nerozprávaj. Všetko je v poriadku, len si musíš odpočinúť,“ povedal jej čo najistejšie, ale ona skrivila pery, akoby sa hnevala. „Čo je?“ spýtal sa.

Zatvorila oči a hlava jej klesla dozadu. Znovu zamdlela.

Cez oponu stekajúcej vody prešiel Will.

„Elliottová sa na chvíľu prebrala a čosi povedala,“ oznámil mu Chester.

„To je dobre,“ chabo odvetil Will.

„Lenže zase zamdlela,“ dokončil Chester. „Will, ani ty nevyzeráš najlepšie. Bolo to také strašné... s Calom?“

Will vyzeral ako na pokraji zrútenia.

„Elliottová sa z toho dostane, Chester. Ona sa tak ľahko nevzdáva,“ povedal Will – kamarátovej otázke sa vyhol. „Musíme jej napraviť ruku,“ vyhlásil a siahol do Calovho ruksaka. Hodil Calovi vak s vodou aj vrecúško arašidov. „Toto pridaj k zásobám,“ povedal. Odtackal sa k stene, oprel sa o ňu a zošuchol sa dole.

Dnu sa domotkal Bartleby a smutne pozrel na jedného aj druhého chlapca, akoby si potreboval overiť, že ani jeden z nich nie je Cal. Otriasol si z kože kvapky vody a prešiel k Willovi. Skrútil sa pri ňom a veľkú hlavu si mu oprel o stehno. Will ho roztržite pohladkal po čele. Chester dovtedy nevidel, že by sa niekedy s Bartlebym maznal.

„Neodpovedal si mi,“ ozval sa. „Aké to bolo s Calom?“

„Postaral som sa oňho,“ ticho odvetil jeho kamarát. Potom so vzdychom zatvoril oči a Chester zostal jedinou bdejúcou bytosťou v jaskyni.

Kapitola 3

Drake zabočil do jaskyne a stuhol. Zbadal vojaka. „Dopekla,“ šepol a cúvol do tunela.

Podľa sivozelenej uniformy spoznal styxskú divíziu. Týchto mužov bežne neposielali do Hlbín, lebo ich hlavnou úlohou bolo strážiť hranice Kolónie a Večné mesto. Za posledný mesiac sa však všetko vymklo z bežných postupov, uvedomil si. Nielenže sa na banskej stanici objavili vlaky s obávanými limitátormi, ale niekoľko regimentov divízie bolo povolaných ako posily. Nikdy tu nevidel takú horúčkovitú aktivitu.

Drake sa pritisol k zemi a vyzrel spoza rohu. Vojak stál k nemu chrbtom, pušku si opieral zásobníkom o zem. Nevyzeral veľmi ostražito, ale ak by ho prepadol, riskoval by priveľa. Drake sa zamračil. Keby sa musel vrátiť a ísť iným lávovým tunelom, cestu na Veľkú planinu by si predĺžil o ďalšiu hodinu.

Potom zreval motor a jaskyňa sa naplnila hukotom. Drake sa preplazil ďalej, aby videl, čo sa robí. Za vojakom zbadal jeden z obrovských strojov, na akých pracovali koproliti. Z jeho zadnej časti sa kúdolil dym a vytváral čierny závoj, v ktorom Drake ledva rozoznal zopár koprolitov. Takže vojak dozeral na ťažbu.

Drake vedel, že musí zničiť výskumné laboratórium v bunkri, kým sa k nemu dostanú styxovia. Nemal teda inú možnosť, len s vojakom bojovať.

Pomaly vstal, pritisol sa k stene a postupoval k mužovi. Pomohol mu rev motora aj to, že vojak sledoval koprolita vyliezajúceho zo stroja.